

คำไม่ถูกด้วย...อีกสักครั้ง

CAP & CORP FORUM

วันนี้ผู้เขียนจะนำท่านผู้อ่านย้อนกลับไปดูข้อมูลอีกดีหนึ่งที่ถือว่าเป็นบทเรียนแก่นวัตกรรมรัฐที่สำคัญในการจัดทำบริการสาธารณะ ได้แก่คดีที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาอนุตามคำพิพากษาของศาลปกครองกลางที่ให้ห้ามคับตามคำชี้ขาดของคณะกรรมการไต่สวนโดยไม่ต้องมีการฟังพิเคราะห์เพียงประเศษไทย ("กพท.") ว่ารัฐเงินค่าชดเชยรายได้ที่ลดลงแก่บริษัท ทางด่วนกรุงเทพเหนือ จำกัด ("บริษัทฯ") สำหรับปี พ.ศ. 2542 และปี พ.ศ. 2543 รวมจำนวนกว่า 1.8 พันล้านบาทพร้อมดอกเบี้ยตามที่กำหนดในสัญญา ทั้งนี้ตามคำพิพากษาศาลาปกครองสูงสุดในคดีหมายเลขแดงที่ ค.32/2561 และ อ.33/2561

คดีพิพากษาสืบเนื่องมาจากการที่บริษัทฯ ได้ก่อสร้างทางพิเศษอุดรรัถยาหรือทางด่วนสายบางปะอิน-ปากเกร็ด ตามสัญญาที่คณะกรรมการต้มตีให้ออกชนเข้าร่วมดำเนินการตั้งแต่ปี 2539 แต่ต่อมามทางหลวงได้ก่อสร้างทางยกระดับตอนเมืองโกลล์เวอร์ช่วงอนุสรณ์สถานแห่งชาติ-รังสิตซึ่งอิเก้เล่นหนึ่ง ซึ่งบริษัทฯ เห็นว่าเป็นทางแบ่งขันกับทางด่วนสายบางปะอิน-ปากเกร็ด (ดูภาพจาก Google Map ประกอบ) บริษัทฯ จึงร้องขอให้ กพพ. ในฐานะคู่สัญญารับผิดตามสัญญาชำระเงินค่าชดเชยที่ปริมาณจะระบุและรายได้ลดลงจากที่ประมาณการไว้ แต่คู่กรณีไม่สามารถตกลงกันได้ บริษัทฯ จึงนำข้อพิพากษาสู่กระบวนการพิจารณาของคณะกรรมการการที่สัญญากำหนด

วันที่ 27 พฤศจิกายน 2551 คณะกรรมการมีคำชี้ขาดให้ กพพ.รับผิดตามลักษณะ กพพ.จึงยื่นคำร้องขอให้ศาลปกครองเพิกถอนคำชี้ขาดของคณะกรรมการอนุญาโตตุลาการและศาลปกครองกลางพิพากษาให้บังคับตามคำชี้ขาดของคณะกรรมการอนุญาโตตุลาการ คู่กรณีอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองกลางต่อศาลปกครองสูงสุด และศาลมีคำพิพากษามีผลตั้งแต่วันที่ 21 กันยายน 2561 ยืนตามคำ

พิพากษาของศาลปกครองกลางให้บังคับตามคำชี้ขาดของคณะกรรมการไต่สวนการแต่งตั้งและประเมินผลให้ กกพ. ต้องรับผิดตามสัญญา

จากข้อมูลลำดับเหตุการณ์ คดีพิพากษาเริ่มต้นตั้งแต่ปี 2547 และศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดในปี 2561 รวมระยะเวลากว่า 13 ปี 9 เดือน คดีจึงเป็นที่ยศ และจะพบว่า ในการกระบวนการพิจารณาตั้งแต่ต้น กกพ.แพ็คดีในทุก ๆ ชั้นกระบวนการพิจารณา โดยข้อพิพากษาในคดีดังกล่าวประดิษฐ์หลักแห่งคดีอยู่ที่ว่า “การก่อสร้างทางยกระดับดอนเมืองโอลด์แลนด์”

โดยกรรมทางหลวงทำให้รายได้ของบริษัทฯ ลดน้อยลงหรือไม่” ซึ่งจะส่งผลให้เป็นไปตามข้อ 16. ของลัญญาโครงการฯ ที่บริษัทฯ ทำไว้กับ กพพ. และ กพพ.มีหน้าที่ต้องชดเชยรายได้ให้บริษัทฯ โดยลัญญาข้อ 16. กำหนดว่า

“ถ้าในระหว่างระยะเวลาของสัญญา กพพ. หรือรัฐบาล
(กรมทางหลวง)ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาล) ได้ดำเนิน
การก่อสร้างหรือปรับปรุงถนนหรือทางหลวงจนได้มาตรฐาน
เช่นเดียวกับทางพิเศษภายในขอบเขตพื้นที่ที่ใกล้เคียงกับ
ทางด่วน...และการก่อสร้างหรือปรับปรุงถนนดังกล่าวมีผล
กระทบอย่างร้ายแรงตามภาคผนวก 15 ที่ทำให้ปริมาณการ
จราจรที่ใช้ทางด่วนหรือรายได้ที่จะได้รับจากการใช้ดังกล่าว
ลดลงจากประมาณการในแผนผนวก 8 กพพ.จะชดเชยราย
ได้ค่าผ่านทางส่วนที่ลดลงหรือชดเชยด้วยวิธีการที่คุ้ลสัญญา
เห็นว่าเหมาะสมให้แก่บริษัทตลอดระยะเวลาที่เหลือของระยะเวลา
ของสัญญา...”

ซึ่งคณะอนุญาโตตุลาการตีความว่าการก่อสร้างทางด่วน
ໂລດເງຍີໂດຍການທາງໜ່ວງເປັນເງື່ອນໄຂໃຫ້ ກາພ.ຕ້ອງຈ່າຍ
ຄໍາຊັດເຊຍຕາມສັນຍາພິພາຫຸ້ວ່າ 16. ແລະຄາລປາຄຽກງານ

และคลาปการคงสูงสุด
โดยที่ประชุมใหญ่เห็น
ว่าการยอมรับหรือการ
บังคับตามคำชี้ขาดของ
คณะอนุญาตตุลาการ
ดังกล่าวไม่เป็นการขัด
ต่อความสงบเรียบร้อย
หรือศีลธรรมอันดีของ
ประชาชน

เป็นที่น่าสังเกต
ว่าคดีนี้ศาลปกครอง
สูงสุดตัดสินโดย “ที่
ประชุมใหญ่” ไม่ใช่
องค์คณะตามปกติ
ตามพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลปกครอง
และวิธีพิจารณาคดี
ปกครอง พ.ศ. 2542
(พ.ร.บ.จัดตั้งศาล

ปักษ์รองฯ") องค์
คณะในการพิจารณา
คดีของศาลปักษ์รอง
สูงสุดจะประกอบ
ด้วยคณะกรรมการท้าท่าน

โดยเป็นตุลาการหัวหน้าคณะหนึ่งท่าน ตุลาการเจ้าของ

สำนวนหนึ่งท่าน และตุลาการยื่นอีกสามท่านรวมเป็นองค์คณะในการพิจารณาคดี ซึ่งในคดีนี้มีข้อนำเสนอสนใจเกี่ยวกับการพิจารณาในเรื่องการจัดตั้งองค์คณะ ดังนี้

1) ในองค์คณะจำนวน 5 ท่านของคดีนี้ มีจำนวน 3 ท่านที่เห็นว่า กทพ. ไม่ควรต้องรับผิด และในจำนวนนั้นมีตุลาการเจ้าของสำนวนและตุลาการหัวหน้าคณะรวมอยู่ด้วย จากภาพประกอบ ถ้าคดีนี้ตัดสินโดยองค์คณะตามปกติ กทพ. จะไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้เอกชนเนื่องจากพรบ.จัดตั้งศาลปกครองฯ มาตรา 67 กำหนดว่าการทำคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองจะต้องบังคับตามความเห็นของฝ่ายข้างมากและในกรณีที่ตุลาการในศาลปกครองผู้ใดมีความเห็นแย้งให้ทำความเห็นแย้งไว้ในคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น

2) อย่างไรก็ตาม คดีนี้ตัดสินโดยที่ประชุมใหญ่ตุลาการศาลปกครองสูงสุดซึ่งมีอยู่ทั้งสิ้น 43 ท่าน และ 16 ท่านมีความเห็นแย้ง กล่าวคือ เห็นว่า กทพ. ไม่ควรต้องรับผิดตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ ซึ่งในจำนวน 16 ท่าน ดังกล่าวที่มีรองประธานศาลปกครองสูงสุด ประธานแผนกฯ ตุลาการหัวหน้าคณะและตุลาการเจ้าของสำนวนในคดีนี้รวมอยู่ด้วย

คดีได้บังคับที่จะต้องตัดสินโดยที่ประชุมใหญ่ (ไม่ใช่องค์คณะ 5 ท่านตามปกติ) พรบ.จัดตั้งศาลปกครองฯ มาตรา 68 กำหนดว่า ให้เป็นอำนาจของประธานศาลปกครองสูงสุด ถ้าเห็นสมควรจะให้มีการวินิจฉัยปัญหาใดหรือคดีใดโดยที่ประชุมใหญ่ก็ได้ โดยที่ประชุมใหญ่นั้นให้ประกอบด้วยตุลาการในศาลปกครองสูงสุดทุกคนที่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ แต่ต้องมีจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนตุลาการในศาลปกครองสูงสุด และให้ประธานศาลปกครองสูงสุดเป็นประธานที่ประชุมใหญ่ให้เป็นไปตาม “เสียงข้างมาก” และถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

เป็นอันว่าการที่หน่วยงานของรัฐสองแห่งจัดทำบริการสาธารณะในลักษณะเดียวกัน โดยไม่ปรึกษาหารือกัน หรือเอารส្សญาความดูกันให้ดี ก็เป็นเหตุทำให้ผิดลัญญาได้ คดีนี้ บริษัทฯ ไม่ได้เรียกร้องให้กรรมทางหลวงรับผิดชอบที่มาสร้างทางแข่ง แต่ขอให้ กทพ. ในฐานะคู่ลัญญารับผิดตามลัญญาโดยคนที่ทำให้เกิดเงื่อนไขการผิดลัญญาคือกรรมทางหลวงที่สร้างทางด่วนโกลล์เวอร์ ■

วัน/เดือน/ปี	เหตุการณ์
27 กันยายน 2539	กทพ. และบริษัทฯ ทำสัญญาโครงการทางด่วนฯ บริษัทฯ เสนอข้อพิพาทด้วยคณะกรรมการอนุญาโตตุลาการเพื่อพิจารณา
20 ธันวาคม 2547	คณะกรรมการอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดให้ กทพ. รับผิดชอบดำเนินการตามสัญญา
27 พฤศจิกายน 2551	บริษัทฯ ยื่นคำร้องต่อศาลปกครองกลางเพื่อขอเบิกบัญญัติความชอบด้วยกฎหมายโดยคณะกรรมการ กทพ. ยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะกรรมการอนุญาโตตุลาการ และสั่งให้กทพ. จ่ายค่าเช่ารายได้ค่าผ่านทางด่วนสายบางปะอิน-ปากเกร็ดให้บริษัทฯ
1 กันยายน 2554	ศาลปกครองกลางยกคำร้องของกทพ.กรณีขอเพิกถอนคำชี้ขาดของกฎหมายโดยคณะกรรมการ และสั่งให้กทพ. จ่ายค่าเช่ารายได้ค่าผ่านทางด่วนสาย
8 พฤษภาคม 2556	บางปะอิน-ปากเกร็ดให้บริษัทฯ
21 กันยายน 2561	ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาให้บังคับตามคำชี้ขาด

ภาพประกอบที่จ้าง Google Map